

і життю людей; (3) високі державні стандарти та соціальні гарантії; (4) високий рівень соціальної відповідальності; (5) наявність чисельного та спроможного середнього класу.

Висновок. Соціальна відповідальність стає філософією підприємства, як інноваційного виду бізнесу, його першим етапом становлення. Вплив СВ на основні аспекти діяльності підприємства та його забезпечення дає суттєві результати, допомагає приймати правильні управлінські рішення та досягати стратегічних цілей підприємницької діяльності.

Список бібліографічних посилань

1. Global Compact Network Ukraine : офіц. сайт. URL: <https://globalcompact.org.ua/>_(дата звернення: 02.11.2019).
2. Ворона О. В. Методичні підходи до оцінки соціальної відповідальності. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2010. № 30. С. 127–133.

Одержано 12.11.2019

УДК 334.78

Наталія Миколаївна КИРИЧЕНКО,
*викладач спецдисциплін другої категорії
Державного навчального закладу
«Гадацьке вище професійне аграрне училище»*

СТВОРЕННЯ ЦЕНТРІВ ПРИБУТКУ ЯК МЕТОД ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ БІЗНЕСУ

Досвід роботи суб'єктів господарювання констатує, що лише створивши оптимальну й адаптивну до ринкових умов організаційну структуру менеджменту, удосконаливши форми й методи маркетингової діяльності, забезпечивши припустиму ефективність інформаційного простору підприємства і єдність дій структурних підрозділів можна домогтись високого сукупного ефекту від консолідації кадрових, технічних, технологічних і фінансових ресурсів для завоювання й утримання конкурентних переваг.

Як основу методичних рішень і організаційно економічних заходів, що забезпечують практичну реалізацію зазначених завдань, може бути використаний підхід, що підтримує поетапну реалізацію синергетичної концепції розвитку через структурування підрозділів по функціональних та асортиментних лініях, без надання юридичної самостійності, що, по суті, означає виділення стратегічних центрів господарювання філіального типу.

Практичний досвід функціонування таких центрів переконливо довів, що поділ підрозділів основного й допоміжного виробництва на суб'єкти спеціалізовані за технологічною ознакою, дозволяє підвищити ефективність господарської діяльності, сконцентрувавши в них можливості вирішення актуальних економічних інжинірингових і маркетингових завдань, делегувавши виробництвам більше прав при підвищенні відповідальності за кінцеві результати роботи, можна домогтися створення мобільної, гнучкої системи взаємодії функціональних служб, через можливості більш ефективного господарювання, завантаження робочих місць, управління виробничими процесами та прямих контактів замовниками.

Однак для розв'язання проблемних питань стабілізації діяльності підрозділів, забезпечення високої якості продукції, пошуку ринків збуту відповідні структури повинні мати госпрозрахункову самостійність, а відповідно і нести відповідальність не лише за короткострокові результати, але й за розвиток власного потенціалу й підприємства в цілому. Вони повинні визначати необхідні напрями науково-технічних досліджень, розробок із забезпечення і поліпшення якості продукції, диверсифікованості виробництва, зниження витрат по всьому технологічному циклу, орієнтуючись на перспективний розвиток ринку. Це обумовлено тим, що якщо вартість продукції підприємства не буде відповідати ринковій ціні, то вона перестане бути конкурентоспроможною. Звідси, виникає завдання – створення такої структури внутріфінансового управління, що дозволяла б управляти вартістю і виконувати діючий контроль за витратами виробництва. Створення подібної структури дозволить також забезпечити підвищення ефективності виробництва й насичення ринку конкурентоспроможною продукцією, що користується попитом і приносить прибуток, необхідної для успішного функціонування підприємства й посилення матеріальної зацікавленості персоналу в підвищенні якості праці й виробів. Саме тому, все частіше відбувається реорганізація в центри прибутку, які являють собою стратегічні господарсько-комерційні центри, що мають оперативно-господарську самостійність і здійснюють свою діяльність на принципах господарського розрахунку. Основною метою їх діяльності повинне бути забезпечення ритмічного повноцінного завантаження наявних виробничих потужностей структурних підрозділів з обов'язковим виконанням вимог замовників по строках і якості випускається продукції, що, при одночасній мінімізації витрат всіх видів ресурсів підвищує ефективність виробництва і цінову конкуренцію.

Стратегічні завдання таких центрів полягають у створенні і реалізації конкурентоспроможної продукції, причому, при виборі засобів і методів досягнення поставленої мети дані центри користуються повною самостійністю. Однак діяти, вони повинні, в межах налагодженого взаємозв'язку, які визначені в системі корпоративного менеджменту.

Зазначені структурні підрозділи, їх управлінський апарат і фахівці несуть повну відповідальність за виконання завдань щодо бюджету витрат і доходу, пов'язаних з виготовленням продукції, за зниження її собівартості, забезпечення заданого рівня розвитку та поліпшення якості. У зв'язку із чим вирішення завдань мінімізації витрат, забезпечення стійкого фінансового стану повинно починатись з формування портфеля замовлень за рахунок одержання реальних і економічно вигідних замовлень. На етапі здійснення виробничого процесу вирішення цих завдань забезпечується застосуванням прогресивних технологічних процесів, що сприяють ефективному використанню матеріальних і трудових ресурсів, системи якості тощо.

Для комплексного вирішення проблемних питань управління розвитком діяльності суб'єкта господарювання можна використувати систему корпоративного господарського розрахунку. Синтезуючи в собі всі вищерозглянуті аспекти реалізації сформованої концепції в розвитку діяльності, функції управління, економічні методи і механізми оптимізації співвідношення «витрати – результати», система корпоративного господарського розрахунку має своєю метою створити трудовим колективам структурних підрозділів і служб підприємства такі економічні умови, які реально забезпечували б найбільш раціональне використання виробничих ресурсів для зниження-собівартості продукції, надаваних послуг, одержання синергетичного ефекту, одержання на цій основі стійкого прибутку й зростання конкурентоспроможності підприємства в цілому.

Така система, чітко визначає сфери відповідальності менеджерів і рядових працівників; всіх підрозділів підприємства по статтях витрат і надходжень, на які вони можуть впливати. Стимулюється лідерський потенціал працівників і підрозділів, активізуються за рахунок цього синергетичні ефекти.

Одержано 04.11.2019